

Végh Attila

Hajnal

Gázolunk, térdig az újban,
és vágyjuk folyton azt a régit.
Tudtad? Előttünk a múlt van.
Minden kép visszafele vérzik.

Mintha egy unalmas western
főhőséből szállna az élet,
ám az ég – sajnálja – megtelt.
Senkinek se kell, mi övé lett,

de minden nap tüdővére
az életből fölfelé csorog.
Ott összeér szétterülve
a részvétlen űrben. És forog.

Krisztus útja

Megáll, elfordul, kérdőn visszanéz,
mielőtt a Bibliába lépne,
pernyés levegőbe rajzol a kéz,
jeleket ró az áruló égre,
a holt tómederben egy rémalak
karjai hínárját széttárja,
szemében zölden cikázó halak
hajszojják halhatatlanságba;
ami történt, eztán példa lészen,
nincs már lélek, amely befogadja,
kiszáradt: már könyvvé vált egészen.
Fölkészül a pokolbéli harcra.

Végh Attila
(1962, Budapest)
költő, író, Nagymaroson él,
József Attila-díjas